

עין משפט
נר מצוה

קיא:

ולמאן דדריש צעל משארו אינטערך לעצור עליו צשני לאזין ומיהו קשה לרשצ"א דלמאי אינטערך הכא היקשא דמטות כיון דשמעינן מואס אין לו צת^א ומלא מסוב דצן יורש את אמו מיפוק ליה מקל וחומר דצן קודם לצת והשאת לא אמר דיו כיון דמפרך ק"ו ומיהו פלוגתא

היא כצילד הרגל (ב"ק דף כה). דליכא מ"ד אפילו היכא דמיפרך ק"ו אמר דיו ומיהו אפילו למ"ד לא אמר דיו איכא למימר דמילתא דתתא צק"ו טרם וכתב לה קרא: **לָךְ מִשְׁפָּט הַבְּבוּרָה**. השתא לא שייך למיפרך אפילו צלא הנך קראי דלעיל ואימא ה"מ צנחור שנשא אלמנה מדכמינ משפט הצכורה משמע דלא שייך משפט הצכורה אלא צנאש וקרא דלעיל אתי לדרשא אחרימיס^ב:

הוא יורש אותה. משמע ליה מיעוטא מדלא כמינ וירשה ומדכמינ אותה משמע מיעוט דאין היא יורשת אותו ועוד דלגמרי וירש אותה מיותר דמשאלו שמעי' מרתי דכיון שהיא יורשת אותו מטעם שהיא שאלו גם הוא יירשנה מטעם שאלו ומיהו קשה דלמאי אינטערך כלל מיעוט דמדקפיד צסיצת הצעל ולא קפיד צסיצת האשה משמע דלמינא יורשת אותו:

^אדמינא יורשת אותו:

רבא ^דסבינא חריפא מפסקא קראי אלא אמר רבא הכי קאמר ונתתם את נחלת שארו לו קא סבר ^הגורעין ומוסיפין ודורשין והאי תנא מייתי לה מוכחא דתניא ^ויורש אותה מלמד שהבעל יורש את אשתו דברי ר"ע רבי ישמעאל אומר אינו צריך הרי הוא אומר ^זוכל בת יורשת נחלה ממטות בני ישראל לאחד ממשפחת וגו' בהסבת הבעל הכתוב מדבר ואומר ^חולא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה ואומר ^טולא תסוב נחלה ממטה למטה אחר ואומר ^יואלעזר בן אהרן מת ויקברו אותו בגבעת פנחס בנו ובי מגין לפנחס שלא היה לו לאלעזר אלא מלמד ששנא פנחס אשה ומתה וירשה ואומר ^יושגוב הוליד את יאיר ויהי לו עשרים ושלוש ערים בארץ הגלעד

האי לו דריש ליה לגבי אב לומר שמשפט הצכורה צנכסי האיש ולא צנכסי האשה. והכא ליכא למימר הני מיילי צנחור שנשא אלמנה דכלעיל דמדקאמר משפט הצכורה כלל הוא שכלל דיני צכורה צנכסי איש ולא צנכסי אשה: והאיש יורש את אשמו. אפילו היכא דליכא צן ששרי הצעל אינו קרוב לה כשאר קרובים שלה שקרובים לה ממשפחתה ואפילו הכי אמרינן שהוא יורש את אשמו הלכך ודאי לקדם להאי לקדם צן קרובים שלה הוא דלמרינן דצעל יורש ולא הס: מנהני מיילי. דהאיש נוחל את אשמו ולא מנחיל: שארו. ונתתם את נחלתו לשאלו וז אשמו דכדמינ (נצאשית ז) והיו לצבר אחד. ולאן דלכמינ לעיל מייניה ואס אין אחיס לאציו קאי אלא מילתא צנאפי נפשה היא. והאי דכמינ הקרוב אליו מסקנא דמילתא דההוא קרא הוא דכמינ ואס אין אחיס לאציו: יכול אף היא סירשנו. דעיקר פשטיה הכי משמע ונתתם את נחלתו לשאלו לאשמו ונדריש לה קרא הכי ונתתם את נחלתו וס הוא יירש שארו אס תמות היא: פ"ל יורש אוהס. דמצי למיכתב וירש צלא אותה דהוה שמעינן מקרא דהוא יורשה והיא יורשמו דכפרישית ונתתם את נחלתו לשאלו וירש קרי ציה ונתתם נחלתו לשאלו וקרי ציה נמי שאלו יורש שהוא יורש את אשמו הלכך כתב רחמנא אותה למעוטי שהיא לא מירשנו ואתא גלגויי ארישא דקרא דכמינ ונתתם את נחלתו לשאלו דמיציע לן לפרושי דצעל יורשה דכלקמן: והא קראי לאו הכי סגיצי. דכמינ ונתתם את נחלתו לשאלו דמשמע שהאשה יורשת את צעלה: ונתתם את נחלתו להקרוב אליו. דהקרוב קרוב קודם: שארו וירש אוהס. מילתא אחרימי דהיא דאשמו יירשנה צעלה: מפסקא קראי. שאתה מסרם הציצות לעשות שארו המוקדם מאוחר והקרוב אליו שהוא מאוחר אתה עושה מוקדם^ס: אלא אמר רבא ה"ק ונתתם את נחלם שארו לו קסבר גורעין ומוסיפין ודורשין. גרע וי"ו מנחלתו ולמ"ד מלשארו ומוסיפין שתי אותיות הללו וז על גב זז לעשותו מיצה אחת והיא לו ודרוש הכי ונתתם את נחלת שארו לו. ולאן דוקא מגרש ומוסיף דאס כן רבא נמי סקינא חריפא הוא אלא פשטיה דקרא איכא לפרושי כאליו גורעין ומוסיפין ודורשין דהכי משמע ונתתם את נחלתו כלומר תתנוה לזה האיש שתהיה נחלתו: לשאלו. כלומר על מי מנזה אני ונתתם את הירושה להיות נחלתו לשאלו לאותו האיש שאשה זאת שארו כלומר נחלת האשה תתנו לצעל. אי נמי איכא למימר דלא חשיב פיסוק קראי אלא צהקדמת מיצות שלימות להקדים הקרוב לשאלו אצל צשינוי אותיות ליכא פיסוקי קראי וברי הוא כמו שכתוב ונתתם את נחלת שארו לו וירש אותה אהני לו לאשמעינן דירש את אשמו והאני אותה למעוטי אשה שאינה יורשת לצעלה וממילא שמעינן דלריך לגרוע ולהוסיף ולדרוש ראשו של פסוק כמו שאמרנו דלא תקשי ראשו לסופו: והאי פנא.

^הדבי ר' ישמעאל: מייסי לה. לצעל שירש את אשמו: וירש אוהס.

מגלי עליה דרישיה דקרא לפרושי שהצעל יורש את אשמו: אינו לריך. דלית ליה גורעין ומוסיפין ודורשין ומוקי לה צשאלו זה האב כדאמר

צריש פירקא [דף קח:] צסיצם הצעל הכסוב מדבר. כלומר צשציל הסבת נחלה ממטה למטה על ידי הצעל שירש את אשמו והוא משצב אחר

ונמנא שהסובה משצט לשצט בכך דבר הכתוב והקפיד שלא מנשא למטה אחר אלא לאחד ממשפחת מטה אציה כיצד אס מנשא אשה

מצינות שצט ראובן לאחד משצט שמעון והיא יורשת שלא הניח אציה צן אלא אותה הבת לכשתמות יירשנה צעלה ונמנאצת נחלת שצט ראובן

הוסבה לשצט שמעון לפיכך וההירה תורה שלא מנשא צת יורשת אלא לאחד ממשפחת מטה אציה מכאן שהצעל יורש את אשמו. ולקמיה

אחר אצל הצעל איכא למימר דלא ירית מיצט נחלה הצעט שלו וצשציל סיבת הצעל לא אוהר רחמנא להנשא לשצט שלא שלה אלא

צשציל סיבת צנה: **וואומרן**. לקמיה [שס] מפרש מאי ואומר: **צנצעת פנחס צנו**. מכלל דלא היתה של אלעזר: מנין היה לו לפנחס.

שום קרקע אלא אס כן ירשה מאציו: וירשה. ולקמיה [שס] פריך דלמא וצן מיצצן: ויהי לו. ליחזיר ולא לשגוז דכמינ לעיל מייניה ותלד לו

את שגוז והתם הוה ליה למכתב ויהי לו וגו' אלא ליחזיר קאי ועוד דכמינ צמריה ויקח גשור וארם את חות יחזיר מאתם וגו'.

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

אמר ליה רבי ינאי לשמעיה גוד. משוך אותי ואלך: לים דין רואה למילא. אלא להקשות דברים שאינן לריכין כלומר דדבר קל הוא למדך דכלקמן: ואימא הני מיילי. דאין נוטל: **צנחור שנשא אלמנה**. שהיו לה צנים מאיש אחר הילכך לו ולא לה דהוי ראשית אותו ולא

ראשית אותה אצל צנחור שנשא צתולה דהוי אותו ואונה הכי נמי דשקיל צנכסי האס פי שנים: אותו ולא אונה. דמצי למיכתב ראשית און דכלקמן והלכך אפילו צצמולה דהוי ראשית אונה לא שקיל חלק צכורה: ומקשינן האי ראשית אותו אינטרך לדרשא אחרינא לאשמעינן דהצא אחר נפלים שילדה אמו לפניו הרבה נפלים כגון נולדו מתים או צן מ' חיים וזה נולד אחריהם הוי צכור לנחלה דאע"ג דלא הוי צכור לכהן דצפטר רחס תלא רחמנא^א וזה לא פטר את הרחס אפילו הכי הוי צכור לנחלה דבדלד ראשון שלצו דווה עליו אס ימות תלא רחמנא וזה שנולד אחר הנפלים הוה ראשון שלצו דווה עליו אס ימות דצן קיימא הוא אצל נפלים קמאי אין לצו דווה עליהן: ילא נפל שאין לצו דווה עליו. ולא יהא קרוי צכור לנחלה לעשות פשוט אותו הצא קרא דקאמר הני מיילי. דלמעטע קרא דקאמר אותו ולא אונה ה"ק אס הוא צכור שנשא אלמנה דראשית אותו נוטל פי שנים צכל אשר ימלא לו אצל לא אונה שאס הוא אלמון שנשא צתולה דליכא אונה למוד אינו נוטל צה פי שנים אצל היכא דהוי גס אותו כגון צכור שנשא צתולה אימא מגו דשקיל פי שנים צצלו שקיל נמי פי שנים צשלה דהוי צכור לנחלה צין לאצ צין לאס דליכא לאוקמי מיעוטא דאוונו ולא אונה אלא צמאי דדמי למעוטי טפי כגון היכא דליכא ראשית און משני דלדין: לו משפט הצכורה.

האי לו דריש ליה לגבי אב לומר שמשפט הצכורה צנכסי האיש ולא צנכסי האשה. והכא ליכא למימר הני מיילי צנחור שנשא אלמנה דכלעיל דמדקאמר משפט הצכורה כלל הוא שכלל דיני צכורה צנכסי איש ולא צנכסי אשה: והאיש יורש את אשמו. אפילו היכא דליכא צן ששרי הצעל אינו קרוב לה כשאר קרובים שלה שקרובים לה ממשפחתה ואפילו הכי אמרינן שהוא יורש את אשמו הלכך ודאי לקדם להאי לקדם צן קרובים שלה הוא דלמרינן דצעל יורש ולא הס: מנהני מיילי. דהאיש נוחל את אשמו ולא מנחיל: שארו. ונתתם את נחלתו לשאלו וז אשמו דכדמינ (נצאשית ז) והיו לצבר אחד. ולאן דלכמינ לעיל מייניה ואס אין אחיס לאציו קאי אלא מילתא צנאפי נפשה היא. והאי דכמינ הקרוב אליו מסקנא דמילתא דההוא קרא הוא דכמינ ואס אין אחיס לאציו: יכול אף היא סירשנו. דעיקר פשטיה הכי משמע ונתתם את נחלתו לשאלו לאשמו ונדריש לה קרא הכי ונתתם את נחלתו לשאלו דמיציע לן לפרושי דצעל יורשה דכלקמן: והא קראי לאו הכי סגיצי. דכמינ ונתתם את נחלתו לשאלו דמשמע שהאשה יורשת את צעלה: ונתתם את נחלתו להקרוב אליו. דהקרוב קרוב קודם: שארו וירש אוהס. מילתא אחרימי דהיא דאשמו יירשנה צעלה: מפסקא קראי. שאתה מסרם הציצות לעשות שארו המוקדם מאוחר והקרוב אליו שהוא מאוחר אתה עושה מוקדם^ס: אלא אמר רבא ה"ק ונתתם את נחלם שארו לו קסבר גורעין ומוסיפין ודורשין. גרע וי"ו מנחלתו ולמ"ד מלשארו ומוסיפין שתי אותיות הללו וז על גב זז לעשותו מיצה אחת והיא לו ודרוש הכי ונתתם את נחלת שארו לו. ולאן דוקא מגרש ומוסיף דאס כן רבא נמי סקינא חריפא הוא אלא פשטיה דקרא איכא לפרושי כאליו גורעין ומוסיפין ודורשין דהכי משמע ונתתם את נחלתו כלומר תתנוה לזה האיש שתהיה נחלתו: לשאלו. כלומר על מי מנזה אני ונתתם את הירושה להיות נחלתו לשאלו לאותו האיש שאשה זאת שארו כלומר נחלת האשה תתנו לצעל. אי נמי איכא למימר דלא חשיב פיסוק קראי אלא צהקדמת מיצות שלימות להקדים הקרוב לשאלו אצל צשינוי אותיות ליכא פיסוקי קראי וברי הוא כמו שכתוב ונתתם את נחלת שארו לו וירש אותה אהני לו לאשמעינן דירש את אשמו והאני אותה למעוטי אשה שאינה יורשת לצעלה וממילא שמעינן דלריך לגרוע ולהוסיף ולדרוש ראשו של פסוק כמו שאמרנו דלא תקשי ראשו לסופו: והאי פנא.

^הדבי ר' ישמעאל: מייסי לה. לצעל שירש את אשמו: וירש אוהס.

מגלי עליה דרישיה דקרא לפרושי שהצעל יורש את אשמו: אינו לריך. דלית ליה גורעין ומוסיפין ודורשין ומוקי לה צשאלו זה האב כדאמר

צריש פירקא [דף קח:] צסיצם הצעל הכסוב מדבר. כלומר צשציל הסבת נחלה ממטה למטה על ידי הצעל שירש את אשמו והוא משצב אחר

ונמנא שהסובה משצט לשצט בכך דבר הכתוב והקפיד שלא מנשא למטה אחר אלא לאחד ממשפחת מטה אציה כיצד אס מנשא אשה

מצינות שצט ראובן לאחד משצט שמעון והיא יורשת שלא הניח אציה צן אלא אותה הבת לכשתמות יירשנה צעלה ונמנאצת נחלת שצט ראובן

הוסבה לשצט שמעון לפיכך וההירה תורה שלא מנשא צת יורשת אלא לאחד ממשפחת מטה אציה מכאן שהצעל יורש את אשמו. ולקמיה

אחר אצל הצעל איכא למימר דלא ירית מיצט נחלה הצעט שלו וצשציל סיבת הצעל לא אוהר רחמנא להנשא לשצט שלא שלה אלא

צשציל סיבת צנה: **וואומרן**. לקמיה [שס] מפרש מאי ואומר: **צנצעת פנחס צנו**. מכלל דלא היתה של אלעזר: מנין היה לו לפנחס.

שום קרקע אלא אס כן ירשה מאציו: וירשה. ולקמיה [שס] פריך דלמא וצן מיצצן: ויהי לו. ליחזיר ולא לשגוז דכמינ לעיל מייניה ותלד לו

את שגוז והתם הוה ליה למכתב ויהי לו וגו' אלא ליחזיר קאי ועוד דכמינ צמריה ויקח גשור וארם את חות יחזיר מאתם וגו'.

דהא ממשפחתו כמינ, אלא ה"ק ונתתם את נחלתו לקרוב אליו ממשפחתו, ושאלו שהיא אשמו הוא יורש אותה (ב"ב סב.).

מסורת הש"ס

^א (גדה כג:.) ^ב (ג) [נכירות (גכ.), לעיל קט:.] ^ד [נמנחת עד. עזריין כו:.] ^ה [יומא מת. ונחיס כה. צכורות מד: עי' צעזוך ערך גרע אי' שכתב ציחור יפה צשס רבינו חננאל], ^ו (כ"ק מב:.) ^ז (נכירות מנ:.) ^ח גליון אע"ג דלרבה נמי הקרוב אליו קאי דלעיל ל"ק ליה אלא לאציו דלריך לאוקמה דלנצתהיה והקרוב אליו דלעיל ומפסיק צלמנע הנציוי וסדי נמי למ"ד דלשאלו על הקרוב ע"כ, ^ט גליון הקסה ר"א כיון דמחזיו ולא אונה ממעטינן אלמון שנשא צתולה ומתקמא מחאפר ימלא לו ממעט אפי' צכור שנשא צתולה ונראה דלעולם הוה מוקמינן ליה צצמור שנשא אלמנה דלא שמעינן ליה מאלמון שנשא צתולה דה"א דהיכא דהוי אונז אפי"ג דלא הוה אונס טוטל פי שנים ימיוו דשקיל דדיהי שקיל דיהע ע"כ,

תורה אור השלם

¹ כי את הבכר לו פי שנינו בכל יבירי לָתֵת לוּ פִּי שְׁנֵינוּ בְּכֹל אִשְׁרֵי יִקְרָא לוּ כִּי הוּא רֵאשִׁית אֲבוֹ לוּ מִשְׁפָּט הַבְּבוּרָה. דברים בא וי ואם אין אחיס לאציו ונתתם את נחלתו לשאלו ד הקרב אליו ממשפחתו וקרא אתה וקוהה לבני ישראל לחלק משפט כאשר צוה יי את משה: ^ב מדבריו כי יא ³ וכל בת יורשת נחלה ממשות בני ישראל לאחד ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה למען יירשו בני ישראל איש נחלת אבתיו: ^ד מדבריו לו ח ⁴ ולא תסוב נחלה לבני ישראל מקשה אל מטה כי איש נחלת מטה אבתיו ידבקו בני ישראל:

הגהות הב"ח

^א (ה) רשב"ם ד"ה והאי מנא ר' ישמעאל כ"ל וזכית דני נמנח:

מוסף רש"י

מיו שלצו דווה עליו. לצ אציו ממנאל על מומו הוא דחשיב לענין תלה (נדח כג.). לו משפט הבכורה. שמע דלדידיה קאי, כלומר צנכסי משפט הצכורה ולא צנכסי אשמו (בכורות ג.) שארו וז אשמו. דכדמינ והיו לצבר אחד, ומציו נמי שאלה כסותה וענתה לא יגרע (דעיר ספ.). בענין זה (נחיות עד.) כלומר דדריש סופא דקרא לירשא (שם מבתי:) הא לא תמצי הכי (דעירין כו.) גורעין ומוסיפין ודורשין. גורעין אות מתמינ וז ומוסיפין על מינא וז דורשין (יומא מח. ובוהי"ס ה.) וירש אותה. ונתתם את נחלתו לשאלו הקרוב אליו וגו' שארו וז אשמו, והא ליכא למימר דלדידה נימצי ירושא דדיה,

^{יב} א מיי פ"ב מהלכות נהלות הלכה ח סמג עשין טו טוש"ע ח"מ ס"י רעמ סעף א:

^{יג} ב מיי פ"א שם הלכה ח ופכ"צ מהל' אלוות הלכה א סמג שם וס"י מח טור ושו"ע אה"ע ס"י ב סעף א וס"י ז:

^{יד} ג מיי פ"א מהלכות נהלות הלכה ח סמג שם:

מוסף תוספות

^א. ודרשינן לקמן עיין עליה להביא כן הבת ובת הבת אילמא הבת וירשת אמה. ריטב"א. ב. ומודה הכי כתוב בכל הספרים אלא אמר רבא. שם. וס"מ צסס מוס' הלא"ה.

רבינו גרשום

על ד' מה שאין כן בשאר גברים: אמר ליה ר' יהודה לר' ינאי מנין שבין קודם לבת א' כלומר אף מטה האם ככור נוטל פי שנים צנכסי האם: אמר ליה לשמעיה גוד. כלומר ז) עבור זה רוצה ללמוד שאני אומר לו דבר של טעם והוא מקתנר כנגדי (אמר ליה) אפיכ' טעמא מאי אינו נוטל פי שנים צנכסי האם וכי: הכי נמי דשקיל. והואיל דכבור מן האב הוא: ואימא (הוא) הני מילי צנאלמון שנשא צתולה דקרינן ליה דבכור שלו שיהיה לו קודם לכן נוטל פי שנים דאדנו כיעין ולא אותה אבל צנחור שנשא צתולה דאדנו ואונה הוא הכי נמי דשקיל פי שנים צנכסייה: לאיש ולא לאשה. משום הכי אין נוטל מנכסי האם פי שנים:

פִּסְקָא האיש את אשתו יורש אבל היא אינה יורשת אותו. והא קראי וירשת הכי כתיבי כי אם ונתתם את נחלתו לשאלו ומיעוטא דאשתו וירשתו ויהי הוא יורש אותה: אמר אביי תריך. לקראי הכי ונתתם את נחלתו לקרוב אליו ואת שארו הוא יורש אותה דמשמע הוא יורשה: אמר רבא כמה סכינא חריפא מוסקי קראי. כלומר הכי מצינן לפסוקי קראי דכתיבי אלא גורעין ו' דנחלתו ולי' דלשארו ומוסיפין אדדי דדורשין לו דמשמע הוא יורשה: והאי תנא מייתי ליה מהכא. מסיפיה דקרא דבעל יורש את אשתו: וירש אותה כי ר' ישמעאל אומר אינו צריך. לאפוקי מהכא דהבעל יורש את אשתו משום דמורכתא אחרימי מצינן למירש. הרי הוא אומר וכל בת יורשת נחלה ממטות בני ישראל לא' ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה. היאך בת אחת וירשת שני מטות אלא שהיתה משצט ראובן וכשעת נישואיה שנישאת לשבט שמעון היו לו אחין הראובן לירש את אביה דאי לא הווי לה אחי לא צביא לרסנוכסיו לשבט אחר משום דכתי' לא תסוב נחלה ממטה למטה אחר. והשתא לאחר נישואיה איתרמי דמת אחיה בלא צנים ונפלה לה נחלת אביה בירושה והוה לה בת אח' משצט ראובן ומשצט שמעון ולא כן ומת אבי וירשתו הבת ועכשיו הנכסים גרעין בחזקת שבט שמעון כל זמן שלא נישאת ולפיכך הוהיה תורה שלא להתשא לשבט אחר כי אם למשפחת מטה אביה לפי שאם תנשא לאחד משבט אחר היתה ניסבת תחת מטה למטה לפי שאם תמות ואיכא למישמע מהכא דפרשו הכי והוזיר שלא להינשא לשבט אחר דבהסיבת הבעל הכתוב מדבר דכיון דבעל יורש את אשתו הוה ניסבת נחלה ותיפשוט לך מהא דבעל יורש את אשתו: או אינו אלא בהסיבת הבן. כלומר או אומר אני שאמר הכתוב לאחד משבט ישראל לא יירית. דכשהוא אומר לא תסוב נחלה לבני ישראל ואומר לא תסוב נחלה ממטה. תלתא קראי דכתיבי בהסיבה למה לי אלא לאו לאשמעינן דבעל יורש את אשתו: וזכרון חזק ובעל לא ירית.

^[1] ל' מנין שכן קודם צצת כלומר אף מטה האם ככור נוטל פי שנים צנכסי האם: אמר ליה לשמעיה גוד. כלומר ז) עבור זה רוצה ללמוד שאני אומר לו דבר של טעם והוא מקתנר כנגדי (אמר ליה) אפיכ' טעמא מאי אינו נוטל פי שנים צנכסי האם וכי: הכי נמי דשקיל. והואיל דכבור מן האב הוא: ואימא (הוא) הני מילי צנאלמון שנשא צתולה דקרינן ליה דבכור שלו שיהיה לו קודם לכן נוטל פי שנים דאדנו כיעין ולא אותה אבל צנחור שנשא צתולה דאדנו ואונה הוא הכי נמי דשקיל פי שנים צנכסייה: לאיש ולא לאשה. משום הכי אין נוטל מנכסי האם פי שנים:

^[2] צ) נראה דל"ל עבור מה שאין רוצה ללמוד וכי.

^[3] צ) נראה דל"ל עבור מה שאין רוצה ללמוד וכי.

^[4] דהא ממשפחתו כמינ, אלא ה"ק ונתתם את נחלתו לקרוב אליו ממשפחתו, ושאלו שהיא אשמו הוא יורש אותה (ב"ב סב.).

^[5] דהא ממשפחתו כמינ, אלא ה"ק ונתתם את נחלתו לקרוב אליו ממשפחתו, ושאלו שהיא אשמו הוא יורש אותה (ב"ב סב.).